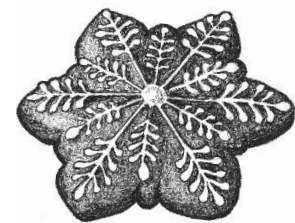
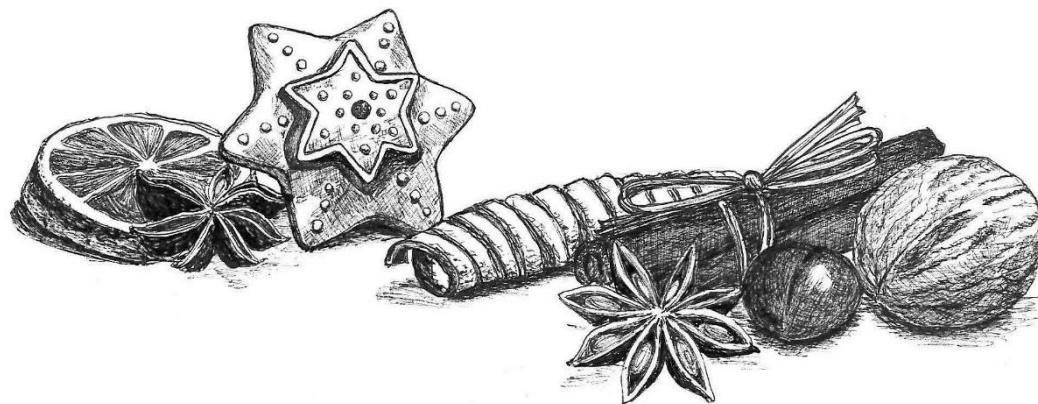

Babíkovy

Vánoce

Neprodejné

Pouze pro účely

Místní knihovny Babice

MŠ Babice

ZŠ Babice

© Ivana Bičanová 2020

Ahoj, děti!

Jestlipak víte, jak tráví Vánoce takový knihovnický skřítek?

Nevíte???

Tak se dejte do čtení (sami nebo s rodiči) a omalovávání tohoto příběhu a dozvíte se to!

Váš knihovnický skřítek

Babík

Byl prosinec. Knihovnický skřítek Babík s kamarádkou, zahradní vílou Rozárkou stáli v knihovně u okna a dívali se, jak sněží.

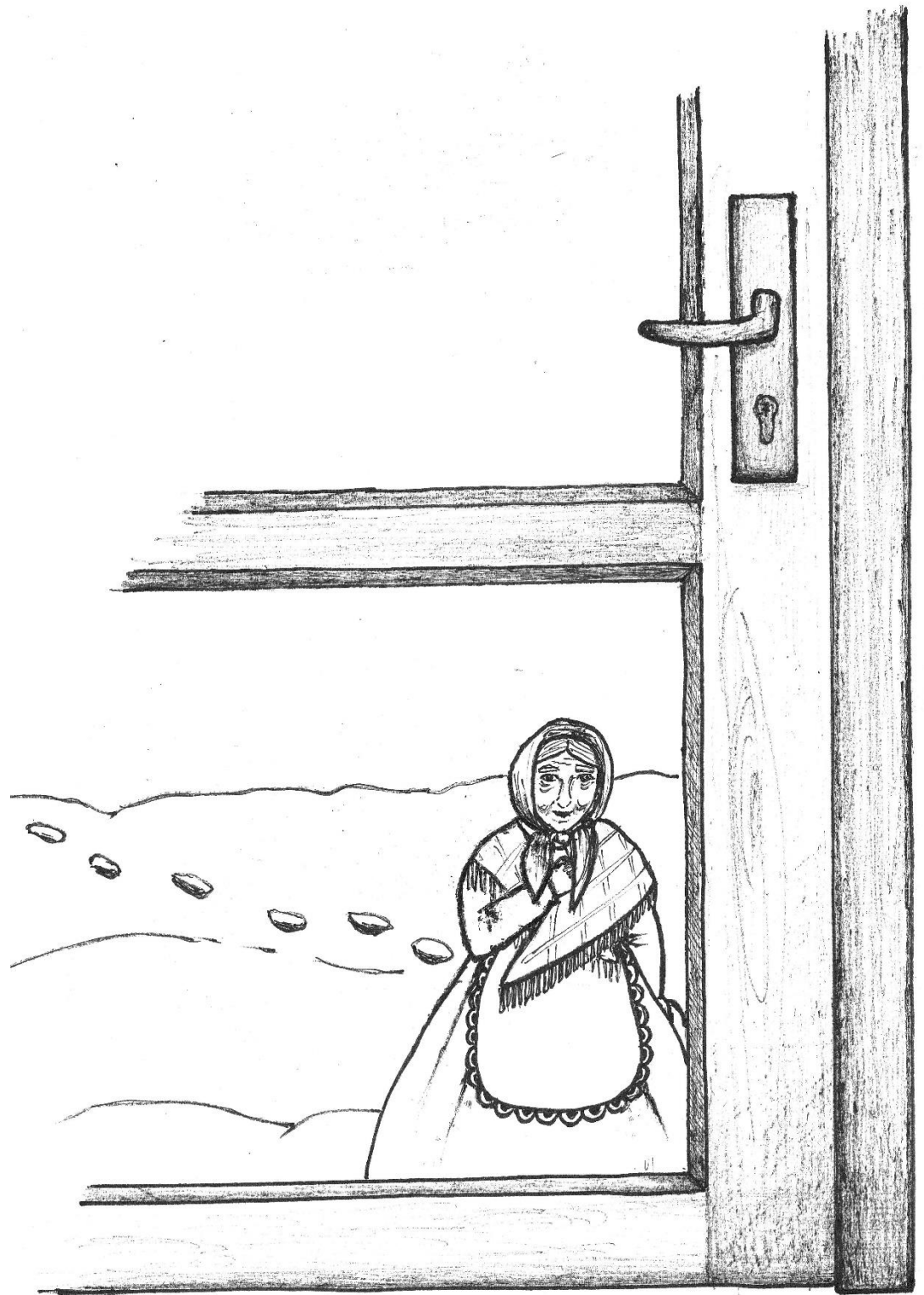

Povídali si, že se už moc těší
na **Vánoce**.

Vtom se ozvalo tiché zaťukání
na dveře knihovny.

„Proč někdo klepe? Vždyť je
otevřeno!“ divil se Babík.
„Dále!“ zavolal. Nikdo ale
nevešel a ťukání se ozvalo
znovu. Babík šel tedy
ke dveřím, aby se podíval,
kdo tam je.

Za dveřmi stála malinká
stařenka v šátku s uzlíkem
v ruce, tak malá, že ji ve sněhu
nebylo skoro vidět.
Ťukala, protože nedosáhla
na kliku.

Babík pustil stařenku dovnitř. Pozdravila a chtěla něco říct, ale bylo vidět, že je celá zmrzlá, tak ji Babík nejprve posadil k topení a dal jí čaj.

Skřítek Biblík, který právě dorovnal regál knih, se posadil vedle ní a zeptal se: „Odkud jste se tu vzala, babičko? A jak se jmenujete?“

Babička se napila čaje a řekla:

„Jmenuji se **Márinka léčivá**

a starám se na loukách
a stráních o bylinky, třeba
o mateřídoušku nebo jitrocel,
aby je měli lidé na čaj.

Sníh mne letos překvapil,
nestačila jsem si najít skrýš na
zimou. Tak jsem šla a šla, tūkala
jsem u dveří, ale nikdo mne
neslyšel. Až teprve vy.

Jak je to možné?“

„To proto, že jsme také
skřítkové a víly, jako vy. Slyšíme
líp než lidé. Rozumíme tomu,
co si říkají rostliny,“ odpověděla
zahradní víla Rozárka.

„A lesní skřítek Wolfram rozumí
řeči zvířat a ptáků,“ dodala.

heřmáněk

mateřídouška

jitrocel

Márinka se usmála. „Vidím,
že jsem mezi přáteli.“

„Ano,“ řekl Babík. „Tady
v knihovně můžete s námi
strávit celou zimu.“

„Děkuji,“ řekla Márinka.

Vánoce se blížily.

Babík s Rozárkou zdobili
stroměček a povídali
si o tom, co asi dělá
levandulová víla Vanda,
která měla přijet na svátky,
ale už se dlouho neozvala.

Začínali o ni mít
strach.

Konečně byl Štědrý den! Hned ráno přišel dopis od Vandy, že je na cestě a má s sebou velké překvapení. Všichni byli zvědaví, co to asi bude.

Jak vyšla první hvězdička, přišli lesní víla Sylvána a lesní skřítek Wolfram. Přinesli lískové oříšky, houby a sušené maliny a borůvky na mlsání.

Ani se všichni nestačili
přivítat, a už se dveře
knihovny otevřely
znovu. Přijela Vanda?

Ano, je to ona!

A není sama!

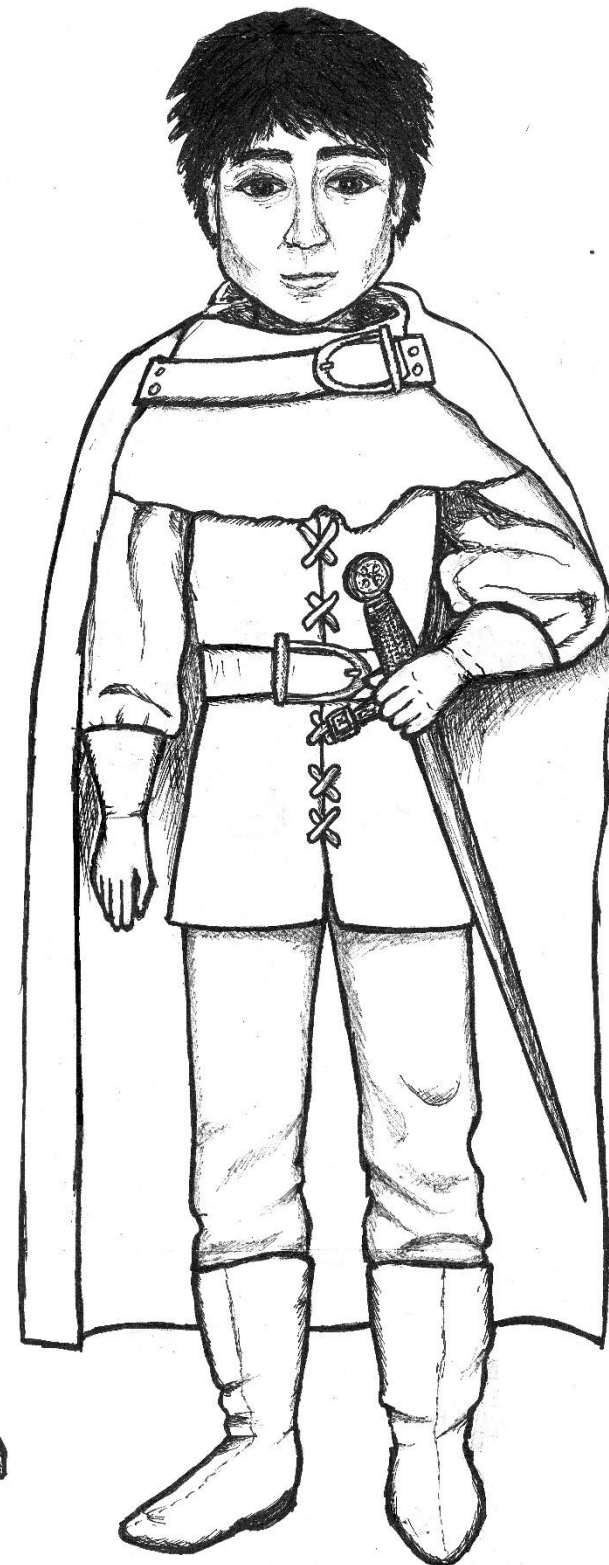
Přišel s ní urostlý
tmavovlasý rytíř,

kterého Vanda
představila jako
svého přítele, rytíře

Roberta z Carcassone.

Toto francouzské
město je známé
a proslulé svými
hradbami a věžemi.

Všichni Roberta
srdečně přivítali. To
bylo tedy překvapení!

Tak už byli všichni konečně spolu. Tak to má o Vánocích být.
U rozsvíceného stromečku si nejprve zazpívali koledy, najedli se
a pak si povídali, co kdo dělal, zažil a kde byl. U toho únavou usnuli.
A tak si nikdo nevšimnul, že se v noci okno knihovny potichu otevřelo
a dovnitř spadlo několik dárků...

Neříkejte to Ježíškovi, ale ty dárky ani nebyly potřeba. Vždyť ten největší
a nejcennější dárek už přece tihle všichni mají:

Vzájemně přátelství .

